

Да! Така ми харесва

Разговор на Никола Вангов с актрисата **Неделина Роселинова**

– От колко години се занимаваш професионално с куклен театър?

– От осем години, по-точно вече осем сезона. Сега започвам девети сезон, все в Бургаския куклен театър. Аз съм от Бургас и чисто житейски така се стекоха обстоятелствата, че се върнах в Бургас и имах възможност там да започна да работя.

– През тези години си изиграла много роли. Отличаваш ли ролята си в “Както ви харесва”, или това просто е една от многото ти добри роли?

– Приемам всяка роля, която ми се предлага, като предизвикателство. Няма значение какво точно играя. Подхождам по един и същи начин. Някои от ролите са значително по-леки. В “Както ви харесва” задачата е доста по-тежка, дори чисто физически. Самото представление е много по-различно от тези, в които съм участвала до този момент. Тук няма само куклен театър в чистата му форма, а много изкуства са събрани. Двама с Иро играем всички възможни роли, един вид играем тенис с тях. В този смисъл е по-различно.

– Въпросът ми беше дали “Както ви харесва” ти отвори някакви нови хоризонти, професионални провокации, нови полета, сред които не си бродила досега?

– Откриваш, че можеш много неща.

– Какво откри в това множество от роли? Още като те гледах в Пловдив, бях впечатлен от начина, по кой-

то осъществяваш бързото преминаване от една ситуация в друга, и това става без никакви дълбоки анализи, а с една модерна лекота на преходите. Ти игра модерно, в най-добрия смисъл на думата.

– За мен това е въпрос на концентрация. Като знаеш какво трябва да играеш, като знаеш какво играеш, не би трябвало да е проблем, че в този момент съм мъжки персонаж, а след две секунди вече съм жена. За мен поне то е като да владееш някакъв инструмент... Ако владее инструмент, оттам нататък остава да го напълни с емоция, с чувства, с гуша. За да прозвучи истинско.

– Чувствена ли си? Как се самооценяваш?

– Доскоро си мислех, че повече разумът ме води. Но в последно време, може би защото станах майка, вече не се притеснявам толкова да показвам и чувствата си. Но определено се определям като човек, който много си премисля нещата. И все съм си патила от това. По-трудно ми е било...

– И по двата “канала” човек може да си пати...

– Мъжът ми е много по-открит, по-откровен. Помогна ми да не се страхувам да разкривам чувствата си – дали лоши, дали положителни, е друг въпрос... Като че ли с годините (а възрастта ми е напреднала много, вече съм на 33) по-малко се притеснявам от това какви могат да бъдат последствията. За мен е важно как актьорът се справя и в живота. Защото не можеш да си различен на сцената и в живота.

– ...Не може ли? Има много такива примери, които могат.

– Личи си. Така си мисля.

– Може би е индивидуално. Знаем актьор, който не е добър човек, има тежък, груб характер, а на сцената играе вдъхновено, обаятелно...

– Може би така се разтоварва. Може да е наивно, но наблюденията ми са, че хората, с които се разбирам, които приемам открито в живота, ми харесват и на сцената. Виждам, че при тях няма фалш.

Може да има нещо чисто технически неовладяно, но пак е истинско.

– Как стигна до кукления театър?

– В смисъл?

– Например: От малка обичам кукления театър, или кандигатствах за драматична актриса, но ме приеха в куклите...

– Не. Две години кандигатствах в Художествената академия, защото съм учила рисунане в Бургас и исках да продъл-

Неделина
Роселинова

Nedelina
Roselinova

жа. Но не се получаваше. И моя приятелка, която беше завършила вече I курс актьорско майсторство за драматичен театър в НАТФИЗ, след поредния ми неуспешен опит ми казва: “Защо се мъчиш там? Имаш глас за куклен театър. Ела!” Тя ми помогна с материалите. Клас вземаха Румен Рачев и Виргиния Павлова. Първата година изкарах под нейно ръководство, но тя замина за Америка. Тогава ни пое проф. Николина Георгиева. И ни изкара до края.

– Съжаляваш ли за избора си?

– Не, не, напротив. Дори месеци след като влязох в НАТФИЗ родителите ми подхвърлиха много скептично към решението ми. Бяха убедени, че това ще е поредният ми неуспех. Казаха ми: “Абсурд! Ти нито си се готвила, нито имаш никакви познати.” Казах им, че и в Художествената академия нямам никакви познати. Месеци по-късно майка ми се сети, че като дете, когато са ме питали каква искам да стана, съм отговаряла, че искам да дублирам детски филми. Питала съм я: “Мамо, какво трябва да работиш, за да дублираш анимация?”

– За какво мечтаеш в кукления театър? Не за какви роли, а за какъв вид театър?

– Искам да гледам истински театър. Искам магия на сцената. Не ми допадат спектакли, които са злободневни. Искам като отида на театър, да забравя всичко останало. Това кукленият театър го може. В него има магия. Средствата на кукления театър предразполагат към по-голяма свобода. Но не смятам, че драматичният театър е нещо по-различно от кукления.

– Коя е любимата ти сцена в “Както ви харесва”. Моите са самото начало, а също така сцената, в която ти слизаш в салона и оттам - неосветена, без думи – наблюдаваш какво става на сцената.

– Ако има нещо, което съм открила за себе си чрез този спектакъл, това е, че мога да бъда по-смела. Може би по някакъв начин кукленият театър въпреки всичко те прави някак по-свита. Може би защото играеш само с куклата и не трябва да изскачаш над нея. Докато тук всичко трябва да избухва.

– Как се партнира с Ирослав Петков?

– Има партньорство. Това винаги съм го искала и от това кукленият ни театър има нужда. Без партньора до теб, който понякога гържи краката на куклата ти, нищо не може да стане. Много е важно! То е важно и в драматичния театър...

– Ирослав Петков е много изобретателен, смел, но на места като че ли попреиграваше, гържеше да се хареса, леко позираше и се наслаждаваше на себе си. Докато при теб имаше удивителна пестеливост, събраност, лекота и бързина на преходите, точност, упоритост в преследване на главното, правене само на крайно необходимото и някакъв отказ от разиграване и упоение от постигнатия ефект. Ти сякаш играеше не за да покажеш и себе си, а да свършиш работата на спектакъла, в която вярваш, която те е заразила – това се четеше в очите ти. Нещо немско имаше в изпълнението ти, което рядко се среща сред

Сцена от “Както ви харесва” по Шекспир, ДКТ-Бургас, режисьор Христина Арсенова

“As You Like It” - Shakespeare, State Puppet Theatre – Bourgas, directed by Hristina Arsenova

актьорите ни. Изпитах необичайното, внезапно връхлетялото ме усещане, че присъствам на нещо от бъдещето на кукления ни театър. Стана цяло изказване, а не въпрос, но наистина ме интересува да разбере генезиса на двата вида актьорско присъствие.

– Това разминаване е търсено в спектакъла. Ако той не е такъв, моята задача ще е съвсем друга. Иро е извор, той може нонстоп да играе – и не се уморява.

– Христина Арсенова на това ли е залагала?

– Да. И като задача в спектакъла, и въобще в живота аз обирам всичко. Ако има някой, който обира, който леко гърпа юзгите, това съм аз. Христина познава добре и двата ни и в случая си е подбрала подходящите хора. Спектакъла го създадохме за

едно, наистина заедно, за няколко месеца. Работихме заедно и по текста, и по куклите, и по музиката. Христина се върна от чужбина с идеята за това представление. Неин познат режисьор от Америка я пита дали има в България някакво куклено представление по Шекспир. Тя му казва, че би могла да помисли. Той ѝ дава средства и ѝ казва: "Действай!" Когато го играхме в Щатите, а го играхме три пъти, то още не беше узряло.

По време на награждаването на "Пиеро 2007"

"Pierrot 2007" – during the awards ceremony

– Как ви приеха на фестивала в Санта Барбара, където гостува и спектакълът на Народния театър "Ромео & Жулиета" на Лилия Абаджиева?

– Много добре. Играхме го на български, защото със староанглийския ни беше много трудно. За всички беше невероятно как може да играем на живо, и с кукли, и пак на живо, и пак с кукли... Но хората не гледаха субтитрите, а гледаха какво става на сцената. Самата форма им беше много интересна.

– Какво значи многозначителният жест на изваждане на куклите от джобовете, или от ръкавите?

– Нещо просто: вадиш го от себе си. Не мога да започна представление, ако не си погледна куклата. Не разбирам как можеш да гоидеш за представление, а някой друг да ти нареди куклите. Пипам конциите, ако е марионетка, намествам каквото трябва, но не мога иначе. В нашия театър дори нямаме реквизитор. Сценичният намества декорите, а оттам нататък всичко сами си правим.

– Така ти харесва?

– Да, така ми харесва! Трябва поне да си кажем "здравсти!" с куклите...

– Току-що получената награда изненада ли те?

– Да. Винаги съм смятала, че наградите са далечна работа за мен. Участвала съм в награждавани спектакли, но не съм получавала много персонални награди. Изненадана съм и защото в този спектакъл аз съм част от Иро и той е част от мен. Очаквах, че по-скоро ще получим награда за спектакъл.

– Досегашната ти професионална реализация дава ли ти усещането за пълнота на живеенето? Щастлива актриса ли си?

– Много се промених след раждането на детето. Бях по-неуверена. Чувствам се добре, защото живея така, както искам. Работя каквото искам. Приятно ми е това, което работя. Най-малко приемам това като работа. Дори повече ме притеснява, когато някъде трябва да се представим. Като кажат: "Трябва да се представим, трябва да защитим..." Това адски ме притеснява, защото хората губят естествеността си, мобилизацията им е в друга посока. Театърът не е състезание. Правиш спектакъла заради спектакъла и, ако има някой в залата, който го хареса, е чудесно... Нали заради това го правим...

– А не го ли правите, защото изграждате свят, конструкция, в която сте по-щастливи?

– Ако имаш късмета да бъдеш и щастлив в представлението, в което участваш, да, това е супер.

– Както, мисля, че си в този спектакъл?

– Да, когато има екипност, когато има единоумислие, ако всички знаем какво искаме, а не всеки да дърпа към себе си. То е като в семейството. Трябва да се върви в една посока. Поне аз така си го представям...

29.9.2007, Стара Загора